

M I C H A L
V I E W E G H *

PŘEVÁŽNĚ
BÁJEČNÝ
ROK

— * DENÍK
№2025

Copyright © Michal Viewegh, 2026
Copyright © Grada Publishing, a. s., 2026
Všechna práva vyhrazena
Cover © Martina Bártová

M I C H A L
V I E W E G H *

PŘEVÁŽNĚ
BÁJEČNÝ
ROK

— * DENÍK
№2025

Milý čtenáři,

budeš-li mi to věřit, po vydání tří „pětiletkových“ deníků z let 2005, 2010 a 2020 (původně zamýšlený deník roku 2015 předčasně nahradil deníček roku 2012 s názvem Můj život po životě, popisující ono mizerné období roční rekonvalescence po prasklé srdeční aortě) už jsem opravdu žádný další deník neplánoval. Psal jsem povídky, novely a romány a u příležitosti svých šedesátin jsem sepsal (a následující rok i vydal) taky paměti... Jenže když jsem v prosinci loňského roku dostal od své sázavské sousedky Zuzky tyrkysově modrý kalendář na rok 2025, zničehonic mě napadlo, že bych to s dalším deníkem mohl možná alespoň zkusit. Přestat můžu přece vždycky...

A ještě faktická poznámka:

Uvědomuji si, že mé deníkové glosy se tu a tam mohou překrývat s mými zápisky na Facebooku, avšak vzhledem k tomu, že mé původní facebookové stránky v létě 2024 kdosi napadl a že návštěvnost nově obnovených stránek stále ještě nedosahuje ani dvaceti procent někdejšího publika, nemusím se snad touto občasnou shodou příliš trápit.

LEDEN

1. ledna, středa

Den před silvestrem se sousedem Petrem u mě doma upečeme v troubě sušenky s marihuanou z naší letošní terasové sklizně.

Letošního silvestra slavíme s Olenkou právě jen s nejbližšími sousedy Kátou a Petrem (a část noci ještě se sousedem Martinem). Od začátku večera vcelku střídavě popíjím bílé víno, ke kterému ovšem kromě tradičních Petrových grilovaných krevet během noci – s idiotskou naivitou už skoro třiašedesátiletého, rádoby zkušeného orla, kterého netřeba učit létat – zakusuji právě ony malé, nevinně působící zelenohnědé placičky (kolik jich v lehké opilosti nakonec pozřu, nedokážu odhadnout).

Ano, předpokládáte správně: zbytek silvestrovské noci až do samotného rána potupně prosténám, probliju a proseru. Intenzivní pocit, že do několika minut zemřu, je sice klamný, nicméně zároveň i vytrvalý a opravdu sugestivní. Ztratím taky schopnost orientace v prostoru, a nakonec už nedokážu ani chodit, jen ležím a zvracím.

Po celou noc mi s tichým zoufalým vztekem asistuje Olena: vodí mě na záchod, převléká pokálená pyžama a pozvracené povlečení. Ještěže je z domova pro seniory na podobné nechutnosti zvyklá, budu si provinile říkat po mnoho příštích dnů.

Co kdyby, probůh, pracovala třeba v Komerční bance!

2. ledna, čtvrtek

Moje verze pokání: opakovaně se omluvím, ale na Oleniny přetrvávající výčitky demagogicky reaguji okázale stručným výčtem svých včerejších „zločinů“. Snědl jsem o pár sušenek víc, než jsem měl, toť vše... Pár sušenek, no a co?! Nezabil jsem dealera pervitinu! Proč kvůli několika sušenkám dělá Olenka takový povyk?

Za všechny ty nechutné následky se nicméně Oleně ještě jednou omluvím, a dokonce před ní odpřisáhnu, že se krabice se svým podílem sušenek zbavím – a skutečně inkriminovanou plastovou krabičku ihned vytáhnu z mrazáku a má láska ji odnese sousedům.

V deset dopoledne Olena odjíždí do Kolína ke své nové gynekoložce. Jsem za tu změnu rád. Olenin předchozí gynekolog Jirka je sice dodnes můj vzdálený kamarád, který mě během svých cyklistických výletů po kraji občas navštěvuje v mém sázavském domě, ale nyní se během jeho cyklisticko-pijáckých zastavení budu konečně moci opravdu uvolnit.

3. ledna, pátek

V posledním dvojčísle časopisu *Reflex* vyhlásili literární kritička Kateřina Kadlecová a její kolega Kryštof Eder výsledky soutěže o nejhorší loňskou sexuální scénu v české literatuře (porotu tvoří pouze tyto dva literární mravnostní policisté): za věcný popis jedné „obyčejné laskavosti“ – ryze humánní a nanejvýš empatické erotické výpomoci pečovatelky domova pro seniory staříčkému, leč pořád ještě sexuchtivému klientovi – obsadím v desítce českých spisovatelů přední (konkrétně čtvrté) místo... Škoda, říkám si nevěřicně, kdybych byl býval Jiřině při sexu s tím plesnivým dědkem dopřál třeba mokrého orgasmus, mohla z toho být i medaile!

Na Facebooku k tomu napíšu toto:

Nikdy nevěřte literárním kritičkám! I když jim odpustíte všechno to diletantství a všechny minulé invektivy a při náhodném osobním setkání se k nim z čiré slušnosti chováte vstřícně, ba dokonce mile, stejně vás později nominují do finále časopisecké soutěže o nejhorší literární

sexuální scénu (a ještě přidají pár invektiv na adresu vašeho psaní jako celku). Možná tím chtějí demonstrovat svou nadobytčejnou kritickou objektivitu, ale výsledkem je jenom obyčejná nestoudnost.

4. ledna, sobota

Dopoledne odjezd do Liberce do hotelu Babylón (na přání Olenky, ale samozřejmě především kvůli Sašovi). Moc se mi tam nechce, jenže to nemohu dát najevo a musím se tvářit ochotně, ba nadšeně. Kdybych se byl býval o silvestrovské noci před Olenkou nezfetoval, nepřiposral a nepoblil, mohl možná můj dnešní výraz v obličejí odpovídat mojí náladě, ale takhle se musím už od samého rána snaživě usmívat.

Do Liberce s námi jedou sousedské manželské páry Dáša a Tomáš a Zuzka a Marcel (s dcerou a jejím přítelem). My s Olenkou s sebou kromě Saši bereme i jeho krajanu, vrstevnici a kamarádku Milanu (t. č. žijící v Sázavě).

Liberecký hotel Babylón, jedna z údajných tuzemských ikon tzv. zážitkové turistky, je nepřehledný labyrint natlakovaný masovou všelidovou zábavou, ovšem pro mou poškozenou paměť, narušenou prostorovou orientaci a stařeckou popudlivost představují ony rozlehlé prostory uvnitř obří betonové budovy vizualizaci turistického pekla.

Olenka s oběma dětmi si to tu na rozdíl ode mě zjevně užívají. Saša a Milana mají naštěstí vlastní pokoj, takže po návštěvách Aquaparku, Funparku, Lunaparku, Zrcadlového labyrintu a IQ parku (s více než 200 interaktivními exponáty z nejrůznějších oblastí lidského života) se s Olenkou zvládneme ještě pomilovat, a na Facebook mohu tudíž později napsat, že na mě té koncentrované lidové zábavy bylo chvílemi trochu moc, ale že Saša a Milana si to zde zjevně užívali, a tím

pádem byla s celým pobytem spokojená i Olenka. A to jaksi i přesto, že spala v jedné posteli s někým, kdo ve svých knihách píše o sexu tak mizerně jako já! 😊

5. ledna, neděle

Ráno bych nejradši ihned odjel, ale Olenka i děti samozřejmě chtějí jít znovu do bazénů. Skrývám rozčarování a v duchu hledám jeho hlavní příčinu. Vlastně jsem tu nejen kvůli Sašovi a Milaně, kterým jsem chtěl udělat radost, ale svým způsobem především kvůli Putinovi, uzavřu to o hodinu později v aquaparku. Nebýt Putina, nemusel bych si v neděli dopoledne odírat prdel na toboganu!

6. ledna, pondělí

Dokončuji korektury nového románu. Ve hře je několik možných názvů, mým favoritem je zatím titul *Laškování a skalpování*, ten má podle mě docela říz... Tak uvidíme.

Pokud bys, laskavý čtenáři, zápis ze soboty pochopil jako stížnost na Olenu, byl by to velký omyl. Olena je už dlouho mou jednoznačně největší životní oporou – a naše občasné drobné hašteření na tom nic nemění (zvláště jde-li o hašteření poté, co se ožeru, zhulím a poseru). Olena je bez nadsázky zázrak. Za špetku lidské solidarity a empatie jsem dostal dar nevyčísitelné ceny – dokonce jsem navzdory své zarýté racionalitě ochoten připustit, že to možná skutečně mohl být dar od Boha, v něhož jinak stále ještě nejsem schopen uvěřit.

Zpátky na zem: pokud bych coby spisovatel měl své tři klíčové životní milostné vztahy rozlišit žánrově, pak obě má manželství byla ryzí tragikomedie, zatímco vztah s Olenou se k mému neutuchajícímu

okouzlení odehrává převážně v žánru pohádky (s občasnými dílčími motivy z hororu či psychothrilleru).

Tu poslední větu je nutné vysvětlit. Ideální by samozřejmě bylo, kdyby to za mě udělal Olenin psychiatr, ale řeknu to tedy já (samozřejmě co možná ohleduplně): Když rodiče nechají svou jedinou dcerku na mnoho let samotnou na Ukrajině jen s babičkou a odjedou za prací do Španělska, takže veškerý kontakt s oním dítětem se celé dlouhé roky omezuje na občasný telefonát a jednu až dvě návštěvy ročně, holčička si nevyhnutelně odnese celoživotní psychické následky. Kdykoli se například ono někdejší děvčátko v dospělosti zamiluje, trpí strachem, že muž, kterého miluje, ji dříve či později opustí, stejně jako ji kdysi opustili její milovaný otec a milovaná matka...

Tohle tragické věno jsem dostal coby Oleninu organickou součást: trvalou, nevykořenitelnou úzkost, nevyslovené a nepřiznané, leč vždy přítomné podezření, že i já ji dříve či později opustím... Každá ženská, která se chce vedle mě vyfotit, nebo mě dokonce jenom požádá o autogram (a není dostatečně stará nebo dostatečně ošklivá), je pro Olenu bolestným oživením rodinné kletby.

A kde je kletba, tam bývá i horor...

7. ledna, úterý

Na 12.30 jsem objednan na pravidelnou kontrolu k urologovi v IKEM. Zamýšlím vyjet ze Sázavy s dostatečným předstihem (za běžného provozu trvá cesta ze Sázavy do pražské Krče cca půl hodiny, ale vždy je nutno počítat s kolonami či nehodami). Jenže ještě předtím musím do auta dolít olej a poté můj původní časový harmonogram definitivně zničí kocour, který v nestřeženém okamžiku proběhne pod mýma nohama a otevřenými dveřmi vyrazí do zahrady, kde ho pak se

vzteklým zoufalstvím honím skoro patnáct minut. A na dálnici je pak ještě zácpa, takže do nemocnice přijedu lehce vystresovaný a bohužel i o dost později...

Kamarád Lukáš Trs, kromě jiného taky organizátor soutěže Miss foto girl, bude slavit čtyřicátiny a jeho žena Klára mě v textové zprávě prosí (stejně jako ostatní Lukášovy kamarády a kamarádky), abych na svůj mobilní telefon natočil a poté jí poslal krátkou videogratulaci. To sice nakonec jakž takž zvládnou (samozřejmě s nezbytnou Olenčinou technickou výpomocí), ale během natáčení si znovu nepříjemně připomenu svůj veskrze negativní vztah k moderním technologiím (Olenka dokonce projeví obavu, zda Lukáše a jeho přátele můj zapšklý, ba prý až nenávistný výraz při sledování videogratulací nezaskočí...).

Zmiňuji-li zde moderní technologie, měl bych možná dovysvětlit i svůj vztah k Facebooku a Instagramu: Facebook jsem si založil asi před dvěma lety (na doporučení nakladatelství a některých mých známých a přátel). Krátkými odlehčenými příspěvky (netvrdím, že jsou vždy dostatečně invenční a dost vtipné, ale tak či tak mě pokaždé stojí spoustu času i energie) jsem si postupně získal přízeň několika tisíc sledujících, a jeden videopříspěvek dokonce kdysi přesáhl dvacetitisícovou hranici. Potom ale mé facebookové stránky napadl jakýsi hacker a kompletně mi je „vymazal“, takže jsem byl nucen začít úplně znovu (mých aktuálních sledujících je pořád ještě zhruba desetkrát méně než dříve).

9. ledna, čtvrtek

Ráno opět vezu Olenku do Benešova na kontrolu na kardiologii, kde musíme být do devíti hodin, aby mohla dostat *holter*, přístroj na čtyřiadvacetihodinové opakované měření krevního tlaku. Holter je mi

důvěrně známý, v IKEM jsem ho dostal už mnohokrát, takže mám znovu pocit, že Olenin a můj život se občas vzájemně kopírují. Než mě poznala, žádné potíže se srdcem neměla – a sotva se Olena zabydlí v domě chlapa, který kvůli problémům se srdcem málem zemřel, objeví se u ní srdeční tachykardie... a onen chlap musí její stav neustále konzultovat se svou kardioložkou. Nepřestávám nad podobnými věcmi žasnout, ale mou bývalou esoterickou manželku by to patrně z míry nevyvedlo: nejspíš by mi vysvětlila, že je to vlastně stejné, jako když se ženám žijícím v jedné domácnosti sladí menstruační cyklus...

Ve čtyři Olenu vyzvedávám autem na nádraží (ano, ihned po našem dopoledním návratu z benešovské kardiologie odjela vlakem do práce v domově pro seniory v Samopších) a tyhle řádky už píšu ve své pracovně v horním patře domu, kde bych měl sice pokračovat v první hrubé korektuře nového románu, jenže z přízemí neustále slyším rušivý hlas ukrajinské logopedky, u níž má Saša placenou on-line lekci.

Takhle nyní žiju, ale nestěžuju si. Už pár let dokonce i já vím, že štěstí by si měl člověk vždycky alespoň trochu odpracovat, protože když ke štěstí přijde příliš snadno, nebude si ho moci dostatečně vážit. Amen.

Večer Olena plní barevný plastový dávkovač mými léky na příští týden: Aspirin Protect, Betaloc, Tebokan, Lagoza, Geratam, Tritace, Atoris a Tamsulosin (ten posledně jmenovaný prášek je na zvětšenou prostatu, ale zároveň prokazatelně vylepšuje i erekci).

Bůhvíproč mě napadne, že kdyby mě chtěla Olena otrávit, bude to mít relativně snadné, neboť nejen každé jídlo, které mi uvaří, ale i každou pilulku, kterou mi vhodí do barevného dávkovače léků, bez odmlouvání, dokonce vděčně pozřu.

Olenka zrovna přichází ke mně do pracovny, a tak jí předchozí zápisek přečtu.

„Vy Češi máte zvláštní druh humoru,“ říká bez úsměvu. „Není to vtipné.“

„Tak dík za podporu!“ ušklíbnu se. „Hned se mi píše líp!“

10. ledna, pátek

Ještě za zimní ranní tmy musím Olenu odvézt do Benešova na kardiologii, kde má do sedmi hodin (!) odevzdat holter... Proč hergot tak brzy? ptám se v rozespale podrážděnosti Oleny, zatímco si v koupelně čistíme zuby, jako by to byla ona, kdo tenhle absurdně brzký čas stanovil. Proč sakra není možné holter v poklidu odevzdat za denního světla, třeba v deset? Olena pochopitelně neví, takže si onu otázku pokusím nahlas zodpovědět sám:

„Abych se coby zhýčkaný spisovatel na volné noze, žijící v pohodlí a komfortu, příliš nevzdaloval od temné podstaty lidského života a byl alespoň párkrát ročně nucen vstát do tmy? Abych si výchovně připomněl tmu, z níž jsem před třiašedesáti lety vzešel a do které se už brzy vrátím?“

„To nevím, ale máš tričko od zubní pasty,“ říká Olena klidně. „Převleč si ho.“

Po napsání první verze nového románu s pracovním názvem Otevřené sklepy zůstaly na mém psacím stole tyto knihy: *Encyklopedie vína*, *Světový atlas vína*, *Knihy sociologie*, objemná kniha *Dějiny vlasů* a neméně velká a těžká publikace s názvem *Ti, kteří se rozhodli*, zkoumající fenomén sebevraždy (teoreticky i na konkrétních příkladech). Hned ovšem musím dodat, že tento „seznam použité literatury“ je

lehce zavádějící. Například zmiňovaná studie o sebevraždě je v románu zmíněna jen proto, že jedna z hlavních postav (samozřejmě zcela fiktivní) pracuje v reálně existujícím nakladatelství Academia, kde kniha s názvem *Ti, kteří se rozhodli* nedávno skutečně vyšla (musím ovšem hned dodat, že zatímco milovník vína předmět svého zájmu v knize snadno objeví, uspokojení čtenáře se zájmem o sebevraždy lze spolehlivě vyloučit).

Pár minut po tomto zápisku si opožděně uvědomím, že pokud vše půjde, jak má, avizovaný román vyjde už letos na podzim, zatímco tento deník logicky spatří světlo světa až příští rok, takže celý předchozí odstavec lze bohužel považovat za křížek po funusu.

11. ledna, sobota

Oleně není dobře, má opět extrémně nízký tlak (82/60) a bolesti hlavy. Volám a píšu jejím doktorům, víc nesvedu. Tak alespoň místo ní připravím večeři i zítřejší oběd: v loudavém hrnci nechám osm hodin dusit hovězí na červeném víně.

Dopoledne se staví dcera Míša s Vojtou. Zatímco vnouček se honí po domě s naším novým kocourkem, Míša se mě ptá, zda už jsem přečetl povídkovou sbírku *Stůl pro dva*, kterou mi dala k Vánocům – bezpochyby v dobré víře, že kniha mého vrstevníka Amora Towlese, který kdysi na univerzitě vystudoval anglický jazyk a literaturu (já na univerzitě vystudoval český jazyk a literaturu) se mi bude líbit, obzvlášť když jsem v New Yorku byl. Má vyhýbavě záporná odpověď ji viditelně zklame, takže hned dopoledne se pustím do první povídky, jež se ovšem k mému nepříjemnému překvapení neodehrává v současném New Yorku, nýbrž v Moskvě roku 1918 a 1929... Čtu nicméně dál, s odevzdanou energií horníka prorážejícího pneumatickým kladivem novou štolu...

Odpoledne přijíždí na návštěvu nejmladší bratr Honza se svou ženou Janičkou. Večer u nás již dříve naplánovaná návštěva dvou sousedských manželských párů (Lenka a Martin, Káťa a Petr).

12. ledna, neděle

Hezká procházka s Olenou a Sašou podél řeky k jezu zvanému Budín.

Ani po třech týdnech nepřestává můj jazyk zkoumat díru po dvou vytržených zubech – kdybych nebyl český prozaik, ale nedejbože český poeta, možná bych v těchto dnech psal báseň o čerstvém vdovci, jenž se znovu a znovu nutkavě vrací na hřbitov k novotou zářícímu hrobu...

Saša v posledních týdnech vždy chvíli předtím, než odchází spát, vyžaduje objetí nejen s matkou, ale kupodivu i se mnou. Objímáme se vstoje, obvykle pod schodištěm do patra domu. Objekt s muži i chlapi mě odjakživa přivádí do rozpaků (Olena to ví), ale v daném případě se Sašovu přání vždy bez řeči podvolím. Olenka mě i dnes pochválí pohlazením a pohledem.

14. ledna, úterý

Poprvé (a jistě nikoliv naposledy) z mého kýmsi fatálně poškozeného a nyní zčásti obnoveného Facebooku:

Výjezdy k doktorům: jen za prvních čtrnáct dní nového roku už jsme s Olenkou stačili navštívit gynekoložku (ona), urologa (já), zubaře (oba), obvodního lékaře (oba), dvakrát kardiologa (ona) a já dnes ještě oftalmoložku. Rád bych samozřejmě věřil, že – jak se hezky česky říká – MÁME NA DLOUHO VYBRÁNO, a zároveň pevně doufám, že se z toho nestane KDYŽ UŽ, TAK UŽ, nebo nedejbože dokonce AŽ SE PRÁŠÍ ZA KOČÁREM! 😊

Odpoledne volá sousedka, jestli si u nás může odskočit (nemá klíče od domu), samozřejmě souhlasím. Po půl hodině se na mou toaletu přichází vykakat její nezletilý syn. Dobré sousedské vztahy jsou na prostý základ! 😊

Navečer jako už tolikrát jedu na vlakové nádraží naproti Olence, která přijíždí z práce v Domově pro seniory v Samopších (rovnou od vlaku jedeme ještě na nákup do místního Tesca). O hodinku později (už za tmy) přijíždí dle předchozí telefonické domluvy na pár dní do Sázavy moje nejmladší dcera Bára, pro kterou coby starostlivý otec samozřejmě rovněž jedu autem na nádraží – nikoli ovšem vlakové, nýbrž na zdejší tragikomicky předimenzovaný autobusový *terminál*. Nejprve jsem lehce podrážděný, že musím neustále pendlovat mezi svým domem a oběma nádražími, ale když nakonec sedím v autě a čekám, až v zatáčce za sebou uslyším nezaměnitelný zvuk kloubového autobusu, v němž sedí má nejmladší dcera, je mi dobře.

Jako vždy, když jsou „věci“ v mém životě na svém místě.

15. ledna, středa

Dopoledne pracuju na autorských korekturách nového románu, v jednu přijde můj mladý kamarád Marek Knitl, který mi už pár měsíců pomáhá se sociálními sítěmi, a já za jeho asistence načtu úvodní kapitolu z nového románu na Instagram. Rukopis ovšem ještě neprošel mou závěrečnou korekturou, a tudíž ani finální korekturou v nakladatelství, takže mám z předčasného zveřejnění textu nepříjemný, dokonce téměř úzkostný pocit – asi jako když otec povolí nezletilé dceři vyrazit večer na diskotéku...

V poledne se s Bárou neúspěšně, a proto nakonec už podrážděně, pokoušíme o nemožné: přesvědčit ukrajinského prepubescenta Sašu, aby svůj celoroční kompletní jídelníček ve složení párek, pizza, karbanátky, bramborová kaše, chipsy, brambůrky, popkorn, sušenky a bonbony v zájmu zachování svého zdraví alespoň jednou měsíčně rozšířil alespoň o rybu a zeleninu.

Milan Ohnisko z literárního časopisu TVAR posílá anketní otázku, zda a případně jak politika ovlivňuje psaní spisovatelů. Tady je má odpověď:

„Relativně málo, nicméně lze doložit, že nejsem autor zcela apolitický. Vydal jsem dva tlusté politické thrillery (*Maŕie v Praze* a *Mráz přichází z Hradu*) a taky jsem napsal bezpočet novinových fejetonů, mnohé z nich na ryze politická témata. A konečně jednou z hlavních postav mého chystaného románu s pracovním názvem *Vinné sklepy* je zkorumpovaný český politik...“

Když mi večer Bára doporučuje americký seriál *Modern Family*, musím si v duchu přiznat, že vůči americkým seriálům chovám nepěkné, jaksi všeobecné a tím pádem i nesmyslné předsudky. *Modern Family* mě mile překvapí, je to chytré, vtipné a místy i dojemné. Společně s dcerkou zhlédneme pozdě večer první dva díly, poté jde Bára spát a já si do jedné hodiny v noci stihnu pustit ještě tři další.

16. ledna, čtvrtek

Časně ráno se opět projeví má poškozená paměť: Bářina přetrvávající přítomnost v domě mě překvapí, dokonce skoro vyleká, přestože mě samozřejmě těší (místa je tu víc než dost a Olena s Bárou se mají prokazatelně rády).

V osm opět mířím s Olenou do Benešova na kardiologii, tentokrát vyzvednout vyhodnocení záznamu z holteru.

Když už jsme v Benešově, stavíme se v tamější pobočce O2, abychom Sašův telefon konečně převedli od operátora T-Mobile k „našemu“ O2 (a zároveň získali výhodnější rodinný tarif s marketingově vydařeným názvem O2 SPOLU). Cílem je nejen ušetřit za častá volání v rámci naší tříčlenné ukrajinsko-české rodiny, ale taky omezit Sašovo hraní her na telefonu (a s tím nepřímo spojené drancování matčiných dat). Od mladého zaměstnance se nejprve dozvím, že film *Román pro muže* se na rozdíl od snímku *Román pro ženy* vůbec nepovedl – a poté se mi neúspěšně pokouší vysvětlit přednosti a nevýhody různých tarifů. Na jaké službě jsme se nakonec „domluvili“, nejsem schopen rekonstruovat, ale Olena říkala, že je to prý v té tištěné smlouvě, kterou jsme si odvezli domů (momentálně ovšem nevím, kam jsem ji založil).

Odpoledne Olena v Sázavě předá zprávu benešovské kardiologie své obvodní lékařce Romaně G., která jí při té příležitosti naměří tlak (72/46) a ihned jí napíše žádanku na CT mozku.

I s tímto hrůzně nízkým tlakem Olena pokračuje v kritickém čtení mého deníku roku 2020 (před chvílí mi do pracovny přišla ukázat domněle žárlivý zápisek z 16. listopadu a žádala mě o vysvětlení).

Saša má opět hodinovou on-line lekci s ukrajinskou logopedkou. Olena i já ovšem víme, že by naléhavě potřeboval taky logopedku českou. Když to Oleně večer lehce kriticky připomenu, dotčeně namítá, že Saša už se naučil správně vyslovovat mnoho českých slov – třeba prý slovo ŠUNKA... Vzápětí ovšem Olena s úsměvem přiznává, že ukrajinsky je to ŠINKA, takže zase takový výslovnostní majstrštyk to není.

Už mnohokrát jsem si taky všiml následujícího zvyku ukrajinských matek: kdykoli chtějí doma zavolat na svého syna, který se v dané chvíli nalézá v úplně jiné, třeba i velmi vzdálené místnosti v domě, udělají to tak, že v blízkosti svého stárnoucího partnera co nejhlasitěji zařvou: SAŠA!!!

Poněkud paradoxní ovšem je, že ve chvíli, kdy by podle mého nejhlubšího pedagogického přesvědčení Olena na Sašu hlas zvýšit opravdu měla – například když se chová jako ufnukané pětileté dítě nebo když si večer opět „zapomene“ vyčistit zuby – na něj naopak mluví nepochopitelně potichu a oslovuje ho Sášenka, nebo dokonce Zolotko...

Snažím se žertovat, ale ve skutečnosti jsem z Oleniných problémů se srdcem nervózní. Nervozitu jako skoro vždy zaháním prací (tj. v mém případě psaním, respektive korekturou nového románu). Hlavou mi ale i tak víří nejrůznější dramatické až tragické scénáře – v lepším případě o náhlých nočních odjezdech do nemocnic (tu horší variantu zde raději ani nebudu zmiňovat).

17. ledna, pátek

Celý den strávím doma s Olenkou, ale navečer jedu do Prahy na čtyřicátiny Lukáše Trse do Music Clubu Teatro vedle Hudebního divadla Karlín (jako dárek mu vezu obálku s krátkou osobní gratulací a sto dolarů coby příspěvek na cestu do USA). Dle očekávání nemohu nikde poblíž najít volné parkovací místo, ale nedaleko zahlédnu nepochopitelně zcela prázdné oplocené parkoviště patřící zřejmě k autobusovému nádraží Florenc. Předpokládám, že zcela prázdné parkoviště je z nějakého důvodu uzavřené, ale i tak zkusmo popojedu do vstupní brány a podezíravě stisknu vjezdové tlačítko. K mému překvapení se

z automatu vysune parkovací lístek a závora se zvedne, takže mohu vjet dovnitř. Na rozlehlé asfaltové ploše skutečně nestojí ani jediný vůz, což mě sice trochu znervózňuje, ale zase si mohu svobodně vybrat kterékoli z desítek volných míst. Zaparkuji a vystoupím z auta, ale nepřestávám hledat nějakou ceduli informující o zítřejším úklidu nebo o záboru místa pro natáčení remaku filmu „Florenc 13.30“, nicméně žádnou nenacházím. No tak uvidíme, říkám si.

Ze stárnoucího otráveného morouse, který má věčné problémy s parkováním, kterému momentálně chybí dva zuby a jehož ukrajinská láska je poměrně vážně nemocná, se na večírku snažím proměnit ve vitálního, dobře naladěného a zábavného společníka, ale moc mi to nejde, přestože tu pár lidí znám (úkol mi po pravdě řečeno ztěžuje i to, že si coby řidič nemohu dát víc než deci vína). Promítají se videogratulace, připadá mi, že ta moje patří k těm méně povedeným, poněkud křečovitým. K mé radosti alespoň záhy přijde i můj mnohaletý kamarád Jakub Kubíček, s nímž strávím asi hodinu. Kuba mi mimo jiné prozradí, že se svou přítelkyní čeká dítě a bude se ženit (na svatbu prý budu pozván). Záhy co možná nenápadně odcházíme, na ulici se přátelsky rozloučíme, ale asertivní a vždy pozorný Kuba, který dobře ví o mých problémech s pamětí a pozorností, mi pak ještě raději asistuje při výjezdu z parkoviště a placení parkovného: necelé dvě hodiny stání mě stojí 320 korun, čímž je ona detektivka s názvem „Záhada prázdného parkoviště“ konečně vysvětlena...

Nevěřicný vztek na mafiány z pražského magistrátu během cesty do Sázavy zvolna mizí a vlna Olenčiny spontánní radosti z mého nečekané brzkého a zcela střízlivého příjezdu odplaví i jeho poslední zbytky.

18. ledna, sobota

Tak dlouho jsem z čiré lenosti odkládal odstrojení vánočního stromku, který už čtrnáct dní stojí na venkovní terase – až to dnes dopoledne udělala (nikterak našťavaně, dokonce pobaveně) Olenka sama – a mně pak hlavou opět prolétne jedna z oněch bezpočetných variací na větu „Kdo by to byl ještě před třemi roky řekl, že to či ono za mě bude dělat pohledná Ukrajinka..“

21. ledna, úterý

Měl bych pracovat na autorských korekturách nového románu, ale nemám čas: včera jsem opět vezl Olenu do Prahy do nemocnice Na Homolce na plánovanou kontrolu k profesoru Neužilovi, dnes musím neplánovaně odvézt Sašu do Benešova k zubaři (bolí ho stolička)...

Kdo by to byl ještě před třemi roky řekl, že budu místo korektur románu vozit Ukrajince k doktorům.

Odpoledne točím na Barrandově rozhovor v TV NOVA. Přestože jsem rozhovorů pro nejrůznější televize dělal za všechna ta léta desítky, opět zapomenu, že rozhovor na televizní kameru nelze dělat v proužkované košili, která tzv. interferuje (a navíc ještě v košili se sice maličkým, leč i tak viditelným modro-bílo-červeným logem propagujícím značku Tommy Hilfiger). V kostymérně se proto musím převléknout do erární košile neznačkové a maskérka mě ještě učeše a nalíčí, takže když se pak ve studiu zahlednu na obrazovce za kameramanovými zády, je mé tradiční mediální odcizení, ona chvilková krize identity, ještě intenzivnější než kdykoli předtím. Tentokrát mám dokonce sice iracionální, leč i tak nepřijemný pocit, že tohle moje já

je někdo jiný... Naštěstí pak v průběhu celého interview dostávám od mladé pohledné redaktorky úplně stejné otázky jako kdykoli jindy, takže nad nimi nemusím přemýšlet a mohu odpovídat úplně stejně jako obvykle. To mě sice dost nudí a po pravdě už i trochu otravuje, ale alespoň se dnes tímto jednoduchým způsobem mohu ujistit, že i v té cizí košili bez proužků jsem to opravdu já.

Po natáčení jedu na Zbraslav za svým téměř celoživotním kamarádem Davidem Šulcem (známe se od čtrnácti let). Jeho druhá manželka Marie, moje bývalá žačka ze zbraslavské základky, mi udělá kávu. Chvilí se pokouším o slovní kontakt s Davidovou nejmladší dcerkou, ale ignoruje mě – a tak to má být.

S Davidem jedeme do restaurace Škoda lásky na zbraslavském náměstí. Přijede i můj další spolužák z benešovského gymnázia MUDr. Standa Kubů, který s sebou vezme kolegyni lékařku – později vyjde najevo, že je vdova. Coby spisovatele mě postavy vdov vždy zajímaly, takže bych se jí rád na pár věcí ohledně vdovství zeptal, ale neseberu k tomu kuráž (nedostatek odvahy sám před sebou vydávám za takt). Vzhledem k našemu věku, přítomnosti dvou doktorů a v neposlední řadě i kvůli zdravotním potížím Olenky, o nichž se samozřejmě nevydržím nezmínit, se větší část naší konverzace týká nemoci. Ale alespoň naši debatě dominují nemoci, a nikoli ještě pohřby, říkám si, když (jako první) odjízďím.

22. ledna, středa

Měl bych pracovat na autorských korekturách nového románu, ale hned ráno musím k veterinářce dát vykastrovat kocoura. Opravdu doufám, že jeho zběsilé lítání po bytě, skákání na skříně a záclony, mňoukání na hraně vřiskotu a opakované pokusy o útěk dnešním

dnem končí a začne být – jak nám slibovala zvěrolékařka – klidný, líný a věčně ospalý. Že konečně bude jako já! 😊

23. ledna, čtvrtek

Na displeji iPhone mi v oranžovém čtverečku s kulatými rohy stejně jako možná i vám pravidelně naskakují různé tipy pro přidání té či oné údajně užitečné aplikace – dnes ráno jde konkrétně o návod s názvem JAK PŘIDAT KONTAKT PRO POZŮSTALOST... Cítím se podobně, jako když po obědě ve zcela zaplněné restauraci ještě ani nezačnu s dezertem (a kávu si dokonce teprve objednávám), ale přímo nad mým stolem už nedočkavě a velmi nezdvořile přešlapují nově příchozí hosté...

Tyhle tipy v telefonu jsou jistě automaticky selektovány podle různých cílových skupin, v daném případě bezpochyby dle věku, a proto mě poněkud irituje, že jsou mi rady týkající se mého úmrtí zasilány už ve třiašedesáti, když průměrný věk dožití českých mužů stoupl na sedmdesát šest let... Proč programátoři a manažeři z iPhone s podobnými radami taktně nepočkají do doby, kdy mi bude alespoň sedmdesát? Proč mě – abych tak metaforicky řekl – nenechají v klidu dojít? Mohou snad nahlížet do zdravotních záznamů majitelů iPhoneů? Mají výsledky mých SONO a CT vyšetření v IKEM?

Vykastrovaný kocour se k mé nevoli (kterou před Olenkou samozřejmě nemohu přiznat) zotavuje až příliš rychle: už druhý den po operaci skáče do stejných výšek a mňouká s toutéž protivnou intenzitou, jako když ještě měl koule. Jestli začne na jaře šukat sousedovic kočku a udělá jí pět májových koťat, požádám veterinářku o vrácení peněz.

Večer přichází souseď a kamarád Tomáš, společně znechuceně sledujeme pátou prohru fotbalové Slavie v řadě (tentokrát v řecké Soluni).

24. ledna, pátek

Časně ráno je mi opět poskytnut důkaz, že můj mozek v noci nespí. Jako už mnohokrát se předčasně probudím (dnes před pátou hodinou ranní) a v mé hlavě už na okamžité zapsání čeká námět na povídku (možná by z toho mohla být i novelka, nebo dokonce román). Je mi samozřejmě jasné, že nemá-li onen nápad navždy zmizet, musím ihned vstát a jít si ho do pracovny zapsat, což taky učiním.

Nemohu zacházet do podrobností, protože pokud bych se nyní o svém nočním nápadu rozepsal detailněji, riskoval bych tím, že mi ho někdo – například jiný, méně invenční spisovatel či televizní scenárista – bezostyšně ukradne (cosi podobného už se stalo vícekrát, třeba s mou kdysi publikovanou povídkou o mladé ženě, která po odletu rodičů na dovolenou zůstane sama doma a její přítel jí nešťastnou náhodou zlomí obě ruce).

Ale dobře, opět to tedy risknu:

Inteligentního, ovšem už zoufalého, a proto i lehce cynického staříka dostihne v domově pro seniory bohulibá novinka s názvem Obejmi hrou, jež spočívá v organizovaném setkávání osamělých důchodců a dětí z nedaleké školy.

„V tomto poněkud idealistickém humanitárním projektu,“ líčí jedné ze svých řídkých návštěv sám dotyčný stařík, „si špatně poučené děti s nejasnou motivací vybírají v domovech pro seniory svoji takzvanou babičku či svého takzvaného dědečka a poté za onou pomalu umírající osobou s problematickou hygienou čím dál řídkěji docházejí, znuděně si s ní pokoušejí povídat anebo hrát Člověče,

nezlob se! – a pro obě zúčastněné strany je ona hodina pokaždé k nepřežití.“

Riziko krádeže bych mohl eliminovat tím, že chystaná povídková sbírka, do níž výše popisovanou povídku hodlám zařadit, vyjde buď už na konci letošního roku, nebo nejpozději v prvních měsících roku příštího, tj. v obou případech v předstihu před tímto deníkem – ten do nakladatelství odevzdám po jeho lednové korektuře, takže v knihkupectvích se objeví až na jaře či v létě 2026.

25. ledna, sobota

Jedu na nákup do sázavského Tesca. I dnes svou spisovatelskou „služební“ Škodu Kodiaq (mám ji dle smlouvy s nakladatelstvím EUROMEDIA v bezplatném dlouhodobém pronájmu) zaparkuji na místě vyhrazeném pro invalidy. A přestože mám za předním sklem na viditelném místě velkou světle modrou parkovací kartu ZTP, tj. osoby *zvláště tělesně postižené*, vystupuji z auta za nesouhlasných, ba dokonce přímo nenávistných pohledů nedaleko stojících pána a paní středního věku. Podle oblečení je odhaduji na nižší střední třídu. Svým způsobem je chápu, z auta jsem se dostal bez jakýchkoli problémů a k Tescu mířím svižným krokem zdánlivě zcela zdravého muže, který navíc údajně vypadá o něco málo mladší, než skutečně je... Jako vždy je mi však celá ta situace i dnes nepříjemná. Moje vina to ovšem není, připomínám si. Já nepodvádím! Opravdu nemůžu za to, že ti dva nevědí, že kvůli svým přetrvávajícím problémům s krátkodobou pamětí a prostorovou orientací (dvěma hlavními následkům prasklé srdeční aorty v prosinci 2012) dodnes pobírám částečný invalidní důchod a že onu modrou parkovací kartičku tudíž vlastním zcela oprávněně.

„Nechali jste se zmást klamnými vnějšími příznaky, avšak nezapomínejte, že skutečnost je vždy jen šifra ke skutečnosti!“ mohl bych jim říct – jenomže to by si nejspíš jenom řekli, že invalidní důchod mám na hlavu...

Lednová venkovní teplota je absurdně vysoká, zítra má být v Česku až devět stupňů, ale znovuzvolený americký prezident Trump se chystá vetovat zákony na ochranu klimatu, zrušit veškeré úřady zabývající se snižováním emisí a odstoupit od Pařížské dohody z roku 2015, v níž se většina států světa dohodla, že emise sníží natolik, aby průměrná světová teplota nestoupla o víc než dva stupně Celsia v porovnání s předindustriální dobou...

Už taky uběhlo dvacet čtyři hodin, které měly Trumpovi údajně stačit k ukončení ruské agrese na Ukrajině. Všimly si vůbec ty miliony nadšených Američanů, že i několik dní po Trumpově nástupu k moci válka na Ukrajině pořád pokračuje? Nejspíš si toho všimnout nechtěly. Ale to je jenom dobře, neboť v opačném případě (budu-li parafrázovat své oblíbené rčení) by Američani tak dlouho bojovali s malými věcmi kdesi v daleké cizině, až by se sami stali malými... A oni přece všichni především chtějí (jak teď mají bíle napsané na těch svých červených kšiltovkách) udělat Ameriku znovu velkou!

Navečer mi Olenka pomáhá s úklidem pracovny. Po zhruba čtyřech měsících práce na novém románu, kdy jsem si bordelu kolem sebe programově snažil nevšímat (ostatně ani předtím zde k žádnému většímu a systematictějšímu úklidu dlouho nedošlo), je to už opravdu potřeba. Po chvíli práce na nás ovšem z jedné větší papírové krabice vypadnou staré fotky několika mých bývalých přítelkyň a příležitostných dávných milenek – ano, i některé akty (bohužel jsem zapomněl,

že jsem fotografie do oné krabice kdysi ukrýl před svou tehdejší manželkou Veronikou). Oheň ukrajinské žárlivosti vzplane tak rychle, že před jeho plameny sotva stačím uskočit... Všechny racionální námitky jsou marné, pro Carmen z Chodoriva není moje minulost nikdy mrtvá, naopak právě ožila... Když operní drama, tak operní drama, říkám si s nevěřicným vztekem. „Chceš, abych všechny ty fotky kvůli tobě okamžitě spálil?“ ptám se s trapným, teatrálním patosem, ale obratem s údivem zjišťuji, že Olena si právě tohle skutečně přeje! Sejdou tedy s celou krabicí po schodech dolů, otevřu dvířka krbu, naházím všechny fotky dovnitř a podstrčím pod ně podpalovač. Stále čekám, že mě Olena zastaví, ale to se nestane, takže s rezignovaným zoufalstvím škrtnu sirkou a patnáct dvacet let mého života v pár vteřinách shoří... Prach jsi a v prach se obrátíš... Ze svůdných gest, významných pohledů, mladistvých úsměvů, vlasů i ňader je náhle jenom křehký popel... Minulost je mrtvá a budoucnost ještě nenastala. Žiju tady a teď. Žiju s krásnou, hodnou a v mnoha ohledech opravdu báječnou nemocnou žárlivou Ukrajinkou...

Musím to brát, jak to je.

Večer u nás sousedé Káťa a Petr. Moje ukrajinská spalovačka mrtvol servíruje chlebičky, vesele konverzuje a dělá, jako by se vůbec nic nestalo.

26. ledna, neděle

V e-mailech za pouhé tři poslední dny pět pozvánek na autorská čtení. První tři jsou tradiční: od městských knihoven v Hodoníně, ve Vyškově a v Lounech. Čtvrtá pozvánka je na veletrh Holiday World: produktová manažerka turistické oblasti Česká Kanada se mě ptá, zda bych na veletrhu mohl přečíst tu část své novely *Neobyčejná*

nestoudnost, kde píšu o skalním útvaru Ďáblova prdel v České Kanadě (samozřejmě mohl, odpovídám se smajlíkem). Pátý e-mail je poněkud záhadná pozvánka do knihovny v moravském městě, jehož jméno knihovna v dopise zapomene zmínit. I na toto pozvání nicméně, stejně jako na všechna předchozí, odpovím kladně, a to i přesto, že v daném případě zatím opravdu netuším, co si v navigaci auta nastavím, až pojedu *do menší obecní knihovny na jižní Moravě, kousek od Brna* 😊.

Jak už jste si možná všimli, až dosud jsem se v tomto deníku smajlíkům snažil vyhýbat, protože i já občas mívám pocit, že si autor jejich prostřednictvím čtenářův smích vynucuje nebo přinejmenším čtenáře vtíravě upozorňuje, že by se na daném místě měl minimálně pousmát. Nicméně v případech, kdy nejsem autorem vtipu, ale jen jeho zprostředkovatelem, mohu snad „návodný“ smajlík použít...

27. ledna, pondělí

Včera jsem navzdory všem paměťovým a pozornostním hendikepům svého života po životě (započatého v noci 9. prosince 2012), a především navzdory svému celoživotnímu technickému neumětelství, překonal hranici svých lidských možností: zcela sám jsem umyl auto v sázavské poloautomatické myčce! Povzbuzen tímto nebývalým úspěchem jsem pak ještě osobně domluvil výměnu náplně do mé laserové tiskárny – a skutečně mi ji ještě týž den přijeli vyměnit!

Už dlouho jsem na sebe nebyl takhle pyšný!

28. ledna, úterý

Ráno mohu pracovat na korekturách dopsaného románu pouze dvě hodiny, poté musím Olenu čerstvě umytým autem odvézt opět do benešovské nemocnice, tentokrát ovšem nikoli na kardiologii, ale pro změnu na CT mozku (kvůli opakovaným migrénám jí žádanku na vyšetření vypsala sázavská lékařka – a naše kamarádka – Romana G.).

Taky se dnes dle dřívějších instrukcí prof. Neužila opět pokouším dovolat na kardiologii v nemocnici Na Homolce, abych se konečně dozvěděl plánovaný termín Oleniny hospitalizace: střídavě vytáčím obě telefonní čísla, která jsme s Olenou dostali při první návštěvě nemocnice, ale buď telefon nikdo nezvedá, nebo (častěji) je číslo obsazené. Asi na šestý či sedmý pokus se mi podaří s nemocnicí spojit. Dostanu další telefonní číslo (na staniční sestru), na kterém opět skoro hodinu nikdo nereaguje. Kdybych byl Franz Kafka, ještě dnes bych začal psát volné pokračování románu *Zámek* (s názvem *Kardiologie*), ale protože Kafka nejsem, jdu pokračovat v korekturách Vieweghova nového románu s názvem *Laškování a umírání*.

V podvečer kdosi klepe na dveře mé pracovny: Saša, kterého jsem v posledních dnech musel opakovaně peskovat kvůli jeho neomluvitelným problémům s osobní hygienou, mi právě z vlastního popudu usmažil palačinky. Potěšeně, skoro dojatě mu děkuji, ale zároveň se v duchu neubráním podezíravě otázce, jestli si ještě předtím, než začal s přípravou těsta, umyl ruce...